

Стало слово моє земним

Микола Руденко

Стало слово моє земним,
У клубочок згорнулася мрія.
Як не бийся, а жодна із рим
Занебесним теплом не гріє.

А колись же було, було...
Я, розсунувши неба клаптик,
Брав для віршів живе тепло
Із далеких галактик.

Нині вірші — не Божий дар.
Замішавши ромашки й блавати,
Кожен другий чи третій школяр
Вміє грамотно зримувати.

Буде човен в рядку й весло,
Неба синь і цвітіння жита.
Римування — просте ремесло,
Але жити зумійте, жити!

Не гладенько, як пише й живе
Балакучий спілчанський чиновник, —
Хай на гребінь штормовий пливе
Твій беззахисний човник.

Не заради спортивної гри
Чи тому, що вінок тобі любий.
Рот зав'яжуть, а ти говори.
Зуби виб'ють — кричи, беззубий.

І найвищою із нагород
Хай для тебе знову і знову
Буде твій закривавлений рот —
Значить є в тебе горде Слово.

А небесне воно чи земне,
Чи помре, чи злетить над світами —

Не питайте, люди, мене.

Доки я за дротами...